

ЖУРНАЛ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ
ДЛЯ МАЛЯТ-ДОШКІЛЬНЯТ

БДЖІЛКА

Дитячий сад

Ірина Мойсей

Що таке дитячий сад,
Знає кожен із малят,
Це не є садок звичайний,
А будиночок охайний,
В нім збираються малята,
Мов у вулик бджоленята,
Щоби їм тут подружитись,
Аби гратися і вчитись.

З радістю в дитячий сад
Ходить кожен із малят,
Бо забави тут і сміх,
І заняття є для всіх:
Тут малюють і співають,
Букви й числа тут вивчають,
Пізнають ще світ довкола
І готуються до школи.

ІВАН-ПОБИВАН

Українська народна казка

Надивсь колись давним-давно один страшний змій десь у якусь слободу людей їсти та й виїв чисто всіх, зостався один тільки дід.

— Ну, — каже змій, — завтра тобою поснідаю.

А через ту слободу ішов один бідний хлопець та й зайшов до того діда, проситься ночувати.

— А хіба тобі жити надокучило? — питає його дід.

— Як? — каже бідний хлопець.

Дід розказав йому, що тут змій усіх людей переїв і це завтра його з'їсть.

— Е, — каже хлопець, — подавиться!

От уранці прилітає змій, побачив хлопця.

— О, це добре, — каже, — був один, а тепер двоє. А хлопець:

— Гляди, не подавись!

Змій і дивується.

— Як, — каже, — хіба ти сильніший за мене?

— Авжеж.

— Який же ти сильний? Я он, бач... — Та взяв камінь, як здавив, так з каменя мука й посипалась.

— Е, це дурниця, — каже хлопець, — здави так, щоб з нього юшка потекла.

Та тут же взяв з мисника ворочок сиру, та як натисне, так з нього сироватка і потекла.

— Отак, — каже, — дави.

— Ну, ходім, — каже змій, — за товариша будеш. А хлопець йому:

— Хіба за старшого.

Ото й пішли. Питає його змій:

— А як звуть тебе?

— Іван-Побиван, — каже хлопець.

Ну, змій вже й боїться його: «Щоб ще мене, — думає, — не вбив». Стало на обід, змій і каже:

— Піди ж ти, хлопче, та принеси вола, будем обідати варити.

Пішов хлопець, та куди тобі, хоч би одну ногу доніс. От він ходить по змійовій череді та й зв'язує волів хвостами до купи. А змій ждав, ждав і побіг сам.

— Що ти, хлопче, робиш?

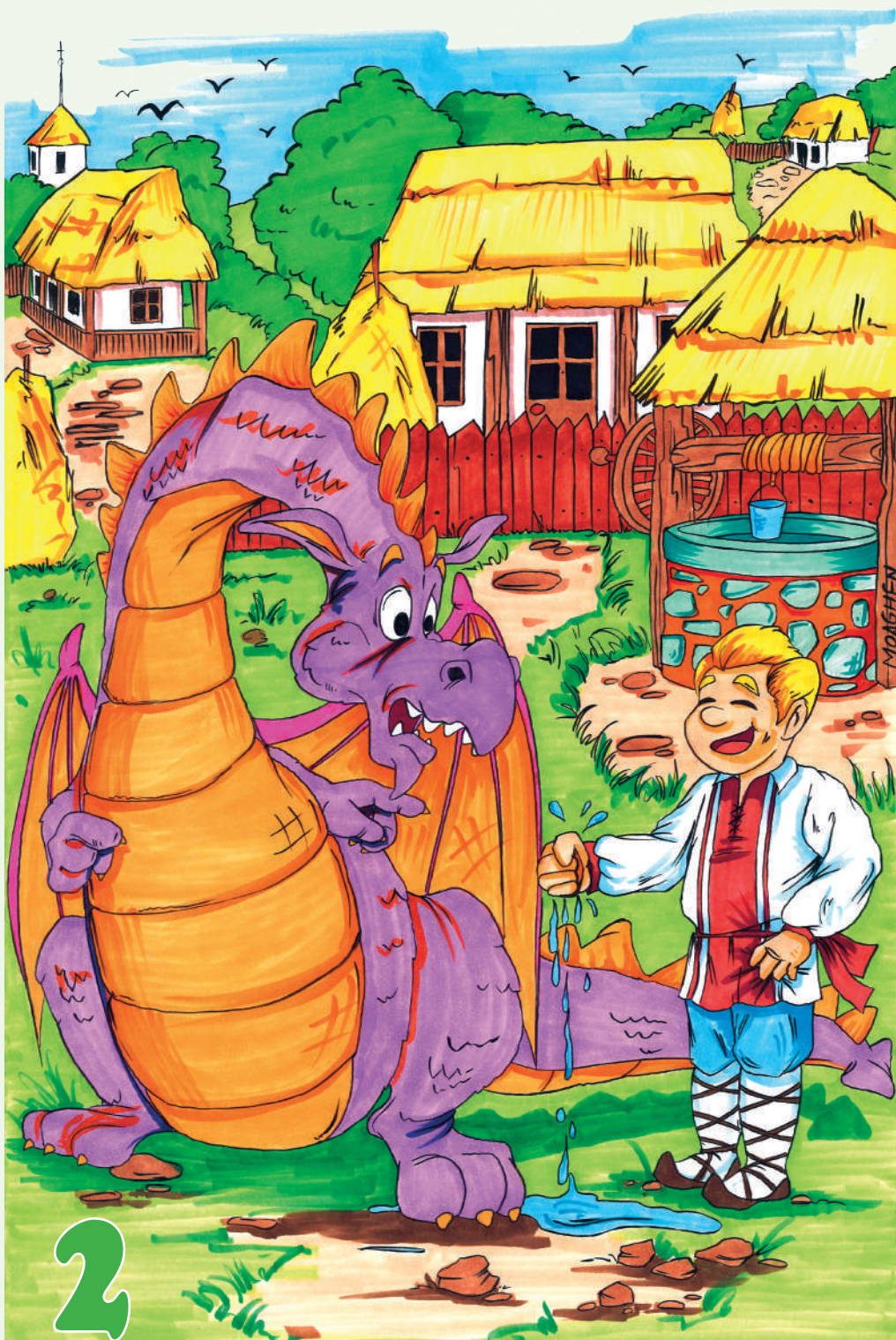
— Е, буду я тобі по одному носити, я всіх зразу хочу забрати.

— Та ну тебе к бісу, ти мені всю худобу переведеш.

Стяг змій з вола шкуру і поволік. От дає він хлопцеві ту шкуру.

— Іди, — каже, — води повну шкуру принеси.

Взяв хлопець шкуру, насилу-насилу дотяг її до колодязя, та як упустив туди, то вже і не витягне. Тоді взяв лопату та й ходить кругом криниці, підкопує її.

Прибігає змій.

– Що ти робиш?

– Е, буду я тобі шкурою воду носити! Я зачеплю всю криницю та й приволочу.

– А щоб тебе, – каже змій, а сам злякався хлопцевої сили.

Поніс сам шкуру.

– Піди ж, – каже, – хлопче, дров принеси; вирви там сухого дуба, та й буде з нас.

– Е, буду я тобі трошки носити! Якби дубів двадцять разом, то б так! – Та й удав, ніби розсердивсь, не пішов.

От змій наварив, сів і їсть, а хлопець ніби сердиться й обідати не йде, бо ж як піде, то змій зразу здогадається, що він не такий сильний, як побачить, що хлопець менше від нього їсть. А як зосталось небагато, то тоді хлопець сів і собі посьорбав та й каже:

– Мало.

– Ну, – каже змій, – коли мало, то ходім тепер до моєї матері, вона нам вареників наварить.

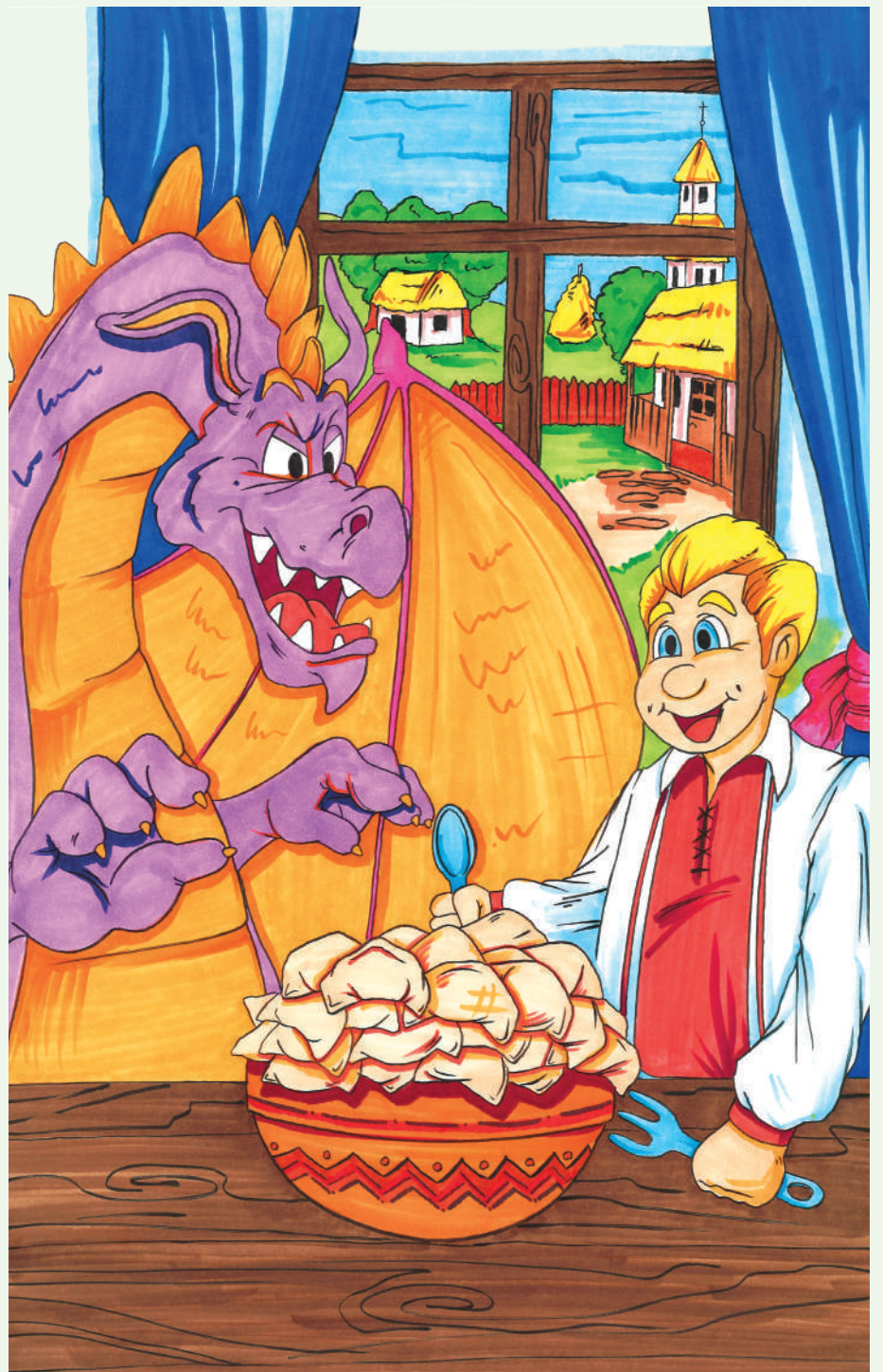
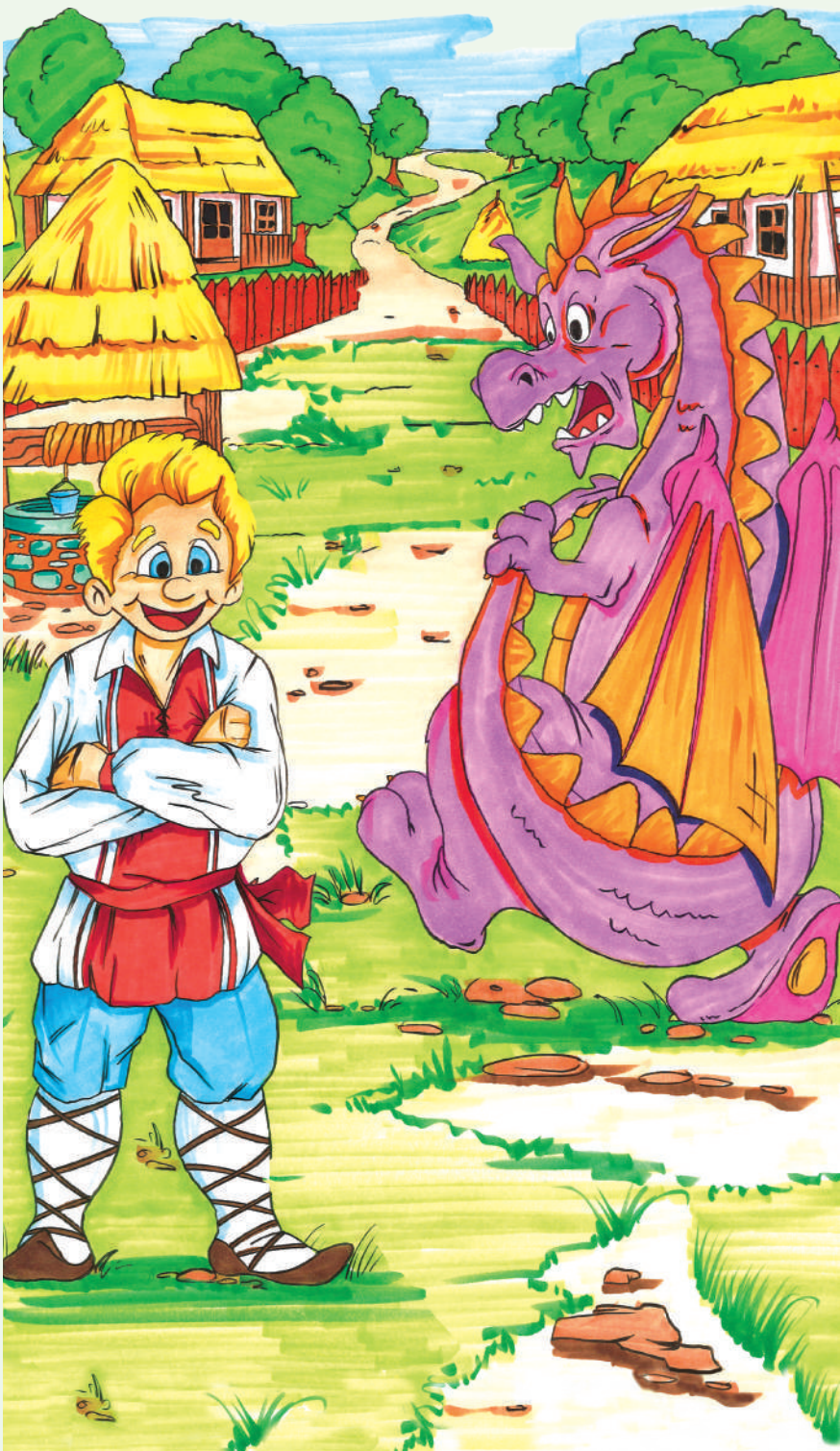
– А як іти, то йти, – каже хлопець, а сам думає: «Тепер я пропав».

От як почали їсти, – а вареників стоїть бочок двадцять, – то змій все їсть та їсть, уже й наїдається, а хлопець усе за пазуху та в штани ховає, усе ховає. Вже казанів з двадцять подала, а він одно ховає.

Як поїли, то змій і каже:

– Ходім на камінь крутитись.

– А як іти, то йти, – каже хлопець.

Змій як крутнувся – аж вогонь пішов.

– Дурниця, – каже хлопець, – ти так крутнись, щоб юшка потекла. – Та як притисне до каменя ті вареники, що в його одежі, а з них юшка і бризнула.

– От так, – каже, – крутись! Та ще, та ще! От як дави!

Ну, змій вже вкрай злякався Івана-Побивана. Але ще каже:

– Ану, давай хто сильніше засвище.

– Давай.

Ну, змій як свиснув, то аж дерева пригнулись.

«Ну, – думає Іван-Побиван, – що його робити?» А тут лежала одна залізяка. Глянув Іван на неї та до змія:

– Зажмури очі, бо я як свистатиму, то тобі можуть очі повилазити.

Змій зажмурился, а Іван-Побиван як огріє змія тією залізякою межи очі, то той аж здригнувся.

– Правду кажеш, – каже змій, – ледве очі не повискакували.

Та вже щоб хоч не бути з Іваном вкупі, побудував ото йому хату на одшибі; хлопець і живе собі. А змій давай з матір'ю радиться, як би їм його звести зі світу.

– Давай, – кажуть, – його спалимо.

А хлопець підслухав це та десь і сховавсь на цю ніч. От як спалили ту хату, хлопець прийшов, став коло попелу та й струшується, ніби тільки що виліз.

Приходить змій.

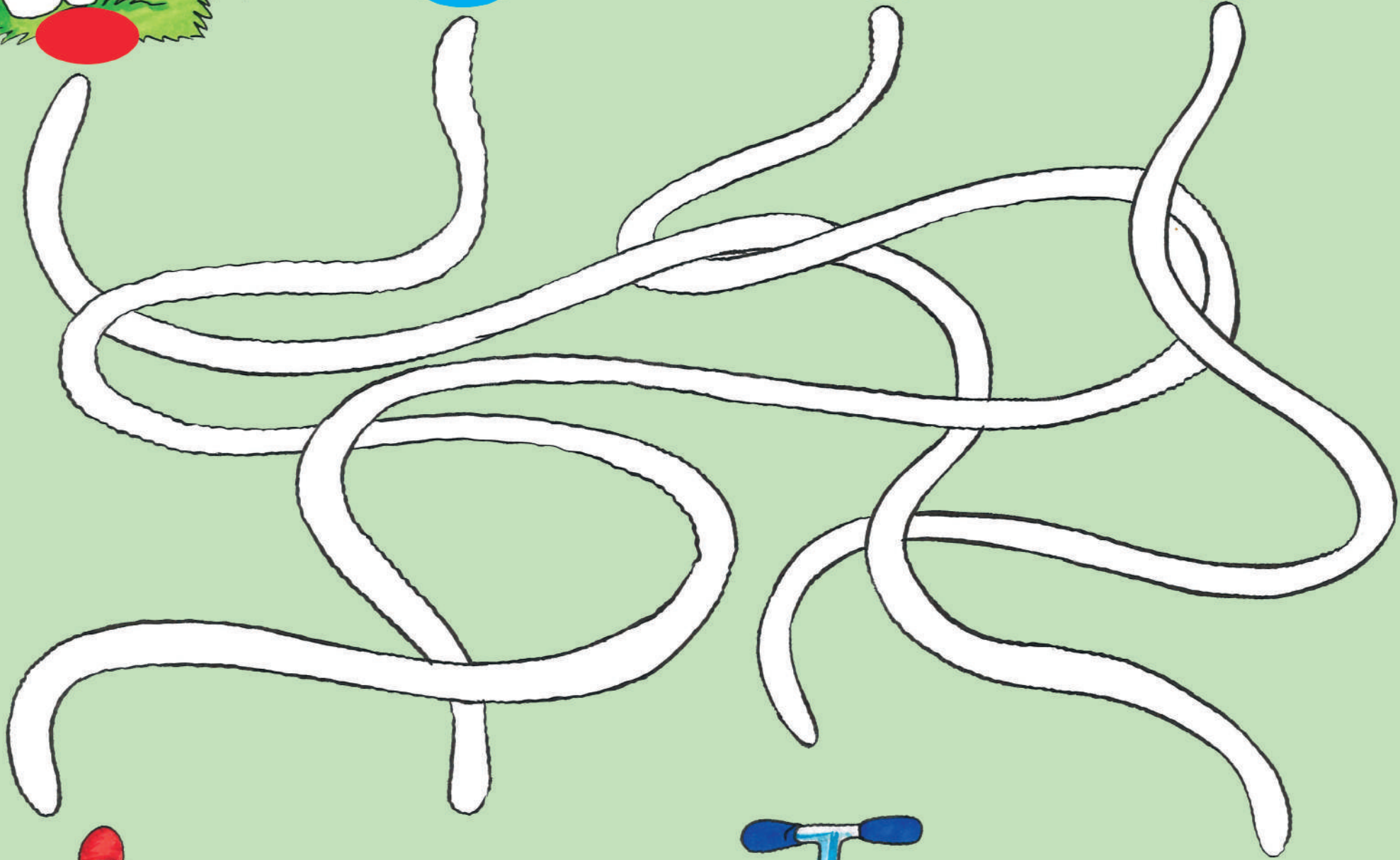
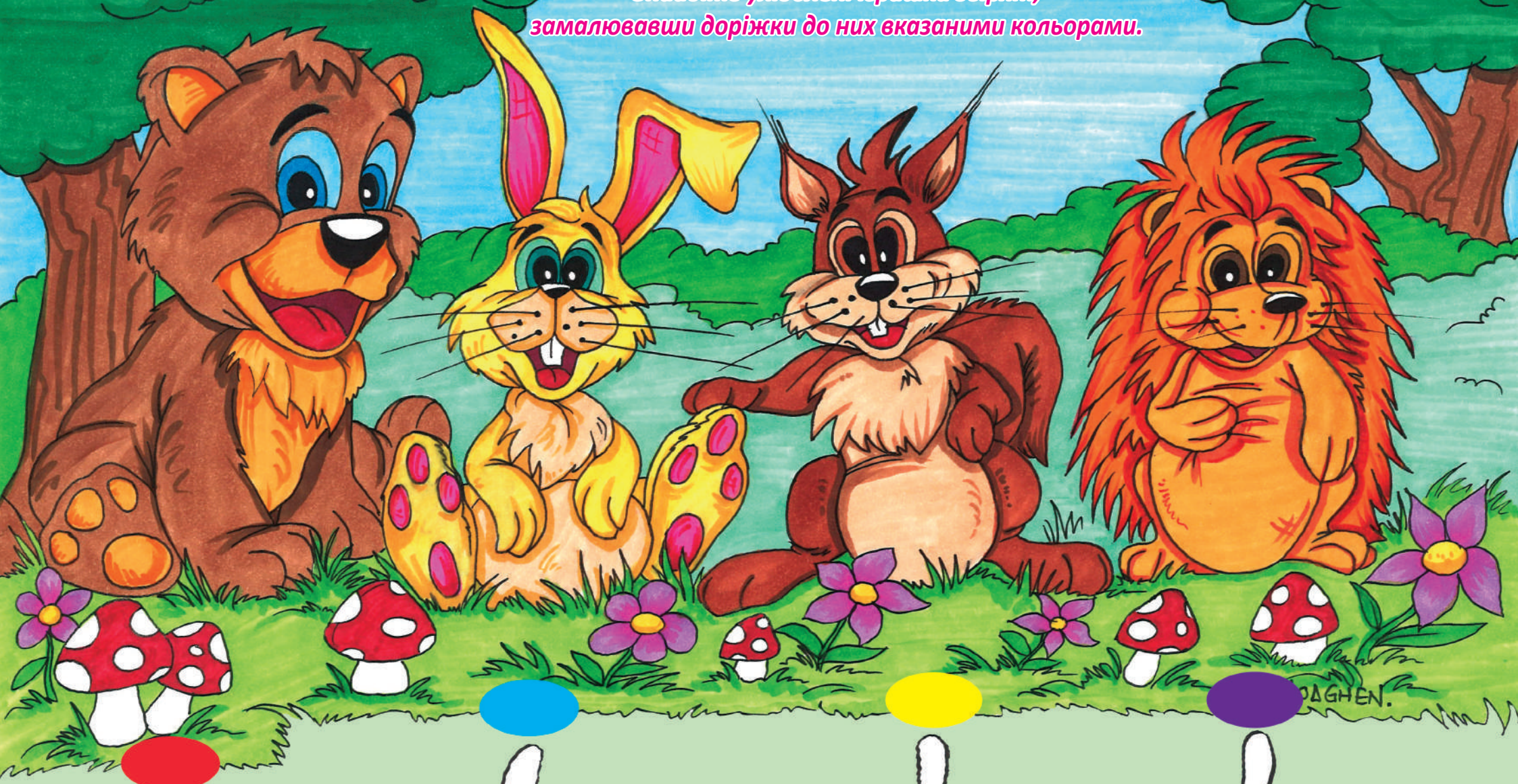
– Що ти, хлопче, хіба ще живий?

– Живий, тільки цієї ночі мене щось ніби блоха вкусила.

«Ну, – думає змій, – од такого треба подалі». Та як дременув з тих країв, то тільки його і бачили.

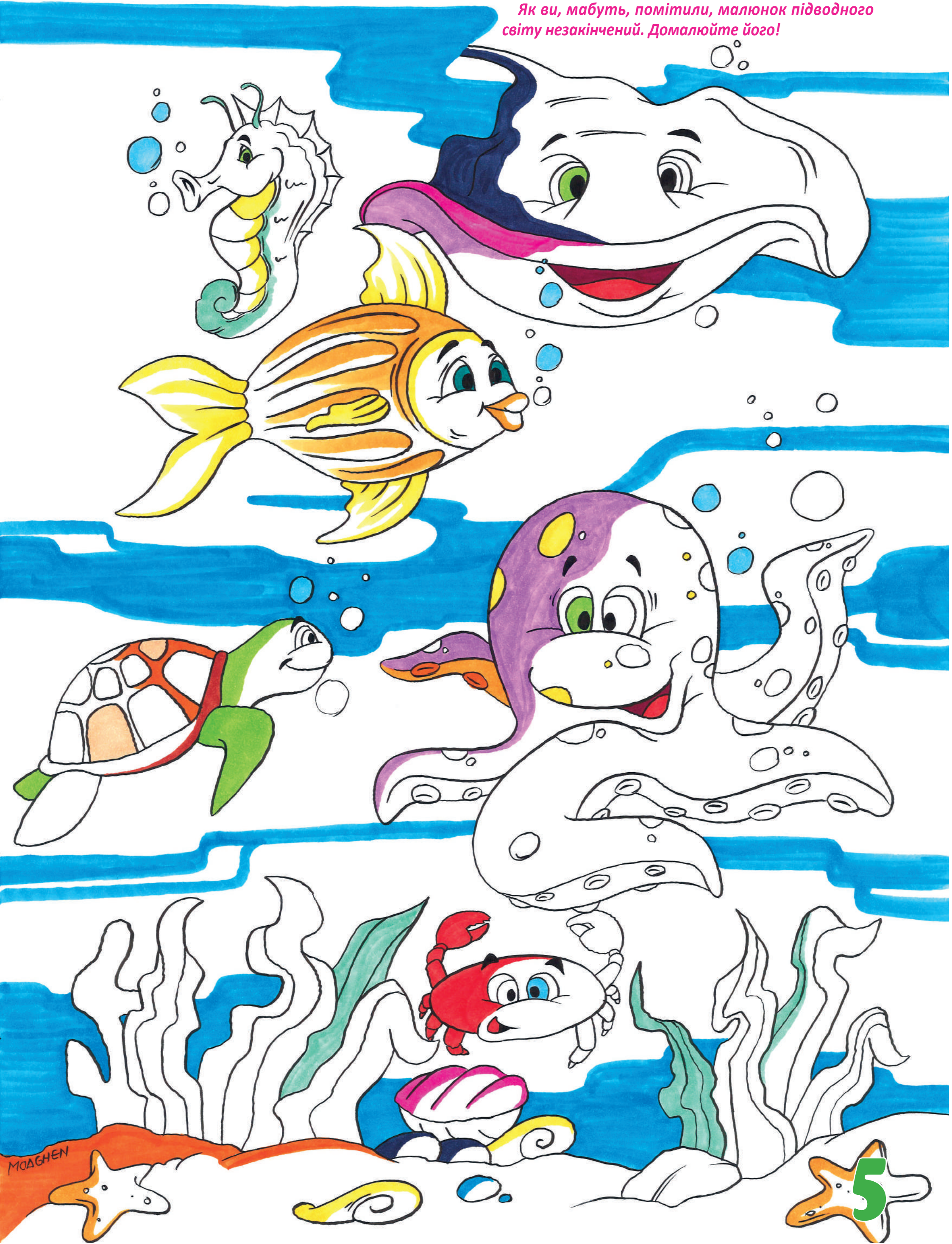
ДЕ ЧИЯ ІГРАШКА?

Знайдіть улюблені іграшки звірят,
замалювавши доріжки до них вказаними кольорами.

НАМАЛЮЄМ СВІТ ПІДВОДНИЙ!

Як ви, мабуть, помітили, малюнок підводного світу незакінчений. Домалюйте його!

ЯКА РІЗНИЦЯ?

На перший погляд, малюнки однакові. Але це не так. Знайдіть 10 відмінностей!

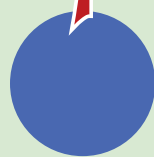
ЩО БЕРЕМО ДО ШКОЛИ?

Знайдіть на малюнку та обведіть кружечками предмети, які Бджілки треба взяти до школи.

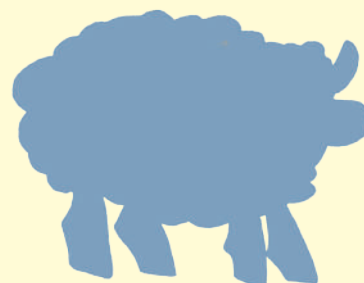
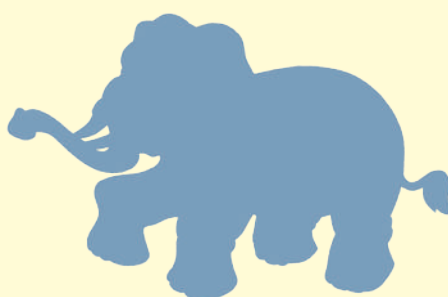
Подаруйте квітам барви!

Замалюйте квіти та горщики відповідними барвами:
кружечки вказують колір квіток у стовпчику під ними,
а квадратики – колір горщиків у рядку.

ДЕ ЧИЯ ТІНЬ?

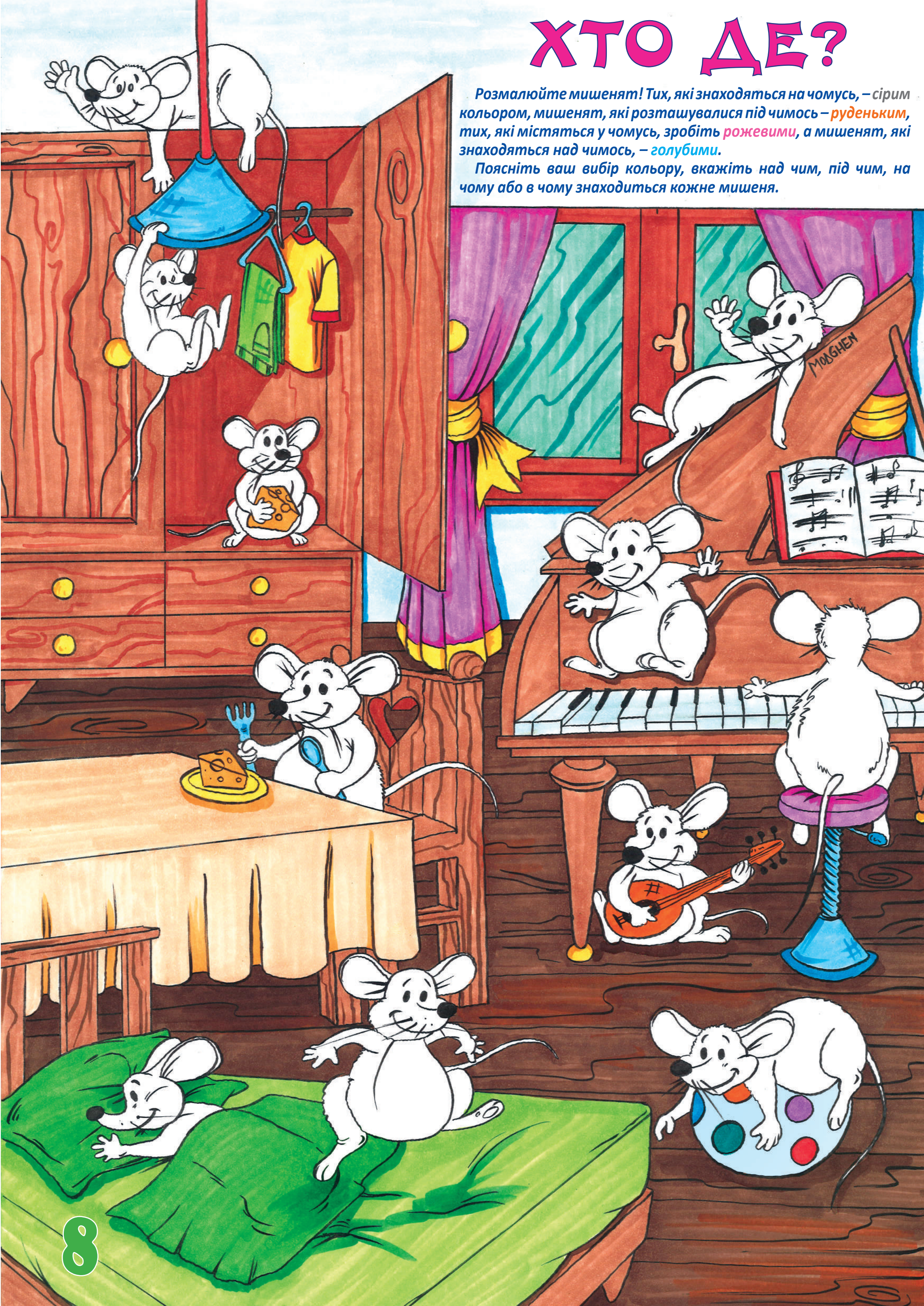
Розгляньте уважно малюнки.
З'єднайте лініями кожну тваринку з її тінню.

ХТО ДЕ?

Розмалюйте мишенят! Тих, які знаходяться на чомусь, – сірим кольором, мишенят, які розташувалися під чимось – **руденьким**, тих, які містяться у чомусь, зробіть **рожевими**, а мишенят, які знаходяться над чимось, – **голубими**.

Поясніть ваш вибір кольору, вкажіть над чим, під чим, на чому або в чому знаходиться кожне мишеня.

**Розмалюйте
пальчиком!**

Проведіть контури, розмалюйте малюнок.

Вчимося віршувати!

Підберіть риму для кожної строфки.

Пиріжечки, пиріжки,
Кожен має два ріжки.
Надкушу один ріжок
Ой смачненький **пиріжок!**

У маленького Ігната
Три маленькі кроленята.
Носить їм Ігнат травичку,
Наливає їм **водичку.**

Порося кришило в бочку
Ріпу, редьку, огірочки.
А буряк – в старе корито.
Буде з чого борщ **варити!**

Дощик-дощик, кап-кап-кап,
Мокрі всі доріжки.
Ми не підемо гулять,
Бо намочим **ніжки.**

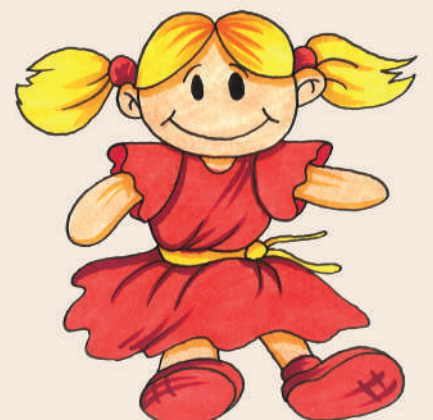
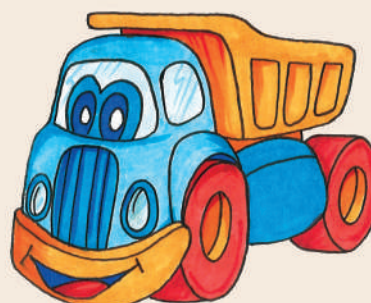
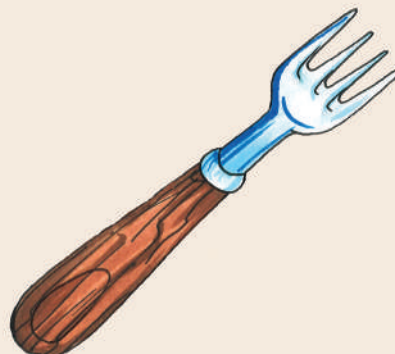
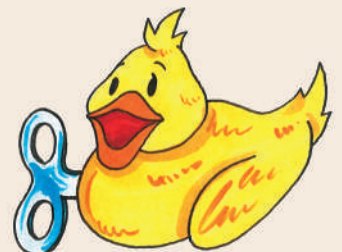
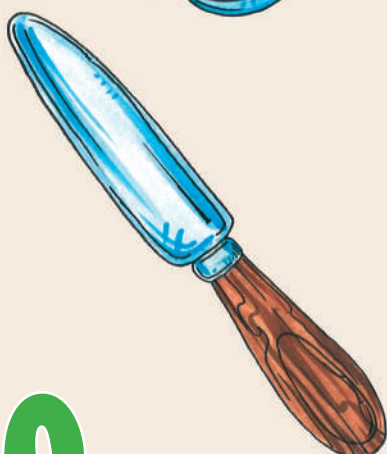
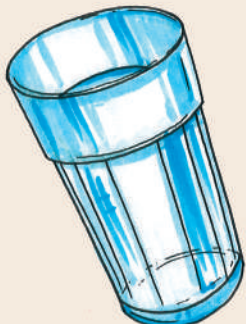
Хлюп-хлюп-хлюп водичка –
Буде в мене чисте личко.
Подавайте сюди мило,
Щоби ручки я **помила.**

Йшла синичка до кринички
Загубила черевички
Сірий кіт позаду йшов
Черевички ті **знайшов.**

Що не так?

У кожній групі є один зайвий предмет, який потрапив помилково із сусідньої групи. Знайдіть його та вкажіть стрілкою, куди його слід повернути.

ГАРЯЧЕ ЧИ ХОЛОДНЕ?

На карточках із
зображенням гарячих
предметів замалюйте клітинки
червоним, а на тих, де зображені холодні
предмети, замалюйте клітинки синім
кольором.

ЛИСИЧКА ТА ЖУРАВЕЛЬ

Українська народна казка

Лисичка йде до Журавля в гостину. А Журавель наварив м'яса, бурячків, фасольки, картопельки, покрав усе те на дрібні шматочки, зложив у високе горнятко з вузькою шийкою та й поставив на столі перед Лисичкою.

– Живися, кумонько! Не погордуй, любя моя, – припрошує Журавель.

Нюхає Лисичка – добра страва! Встромляє голову до горнятка – не йде голова! Пробує лапою – годі витягнути. Крутиться Лисичка, заскакує відти й відти довкола горнятка – нічого не порадить. А Журавель не дармує. Дзьоб-дзьоб у горнятко – та їсть собі шматочок за шматочком, поки всього не виїв.

– Вибачайте, кумонько, – мовить, випорожнивши горнятко, – чим хата багата – тим і рада, а більше на сей раз нічого не розстарав.

Розсердилася Лисичка, навіть не подякувала за гостину. Вона, бачите, думала, що на цілий тиждень наїється, а тут довелося додому йти, облизня спіймавши. Відтоді й зареклася Лисичка з журавлями приязнь водити.

Лисичка з Журавлем у велику приязнь зайшли, навіть десь покумалися. От Лисичка й кличе Журавля до себе в гості.

– Приходи, кумцю! Приходи, любочку! Чим хата багата, тим і пригощу.

Іде Журавель на прошений обід, а Лисичка наварила кашки з молочком, розмазала тонесенько по тарілці та й поставила перед кумом.

– Живися, кумочку, не погордуй! Сама варила.

Журавель стук-стук дзьобом – нічого не спіймав.

А Лисичка тим часом лиже та й лиже кашку, аж поки сама всеї не з'їла. А коли кашки не стало, вона й мовить:

– Вибачай, кумочку, більше не маю вас чим гостити.

– Спасибі й за те, – пісним голосом промовив Журавель. – А ти б, кумонько, до мене завтра в гості прийшла!

– Добре, кумочку, прийду, чому не прийти, – мовить Лисичка.

